

27.21x36.32	31	56	עמוד	ידיעות חולון	20/01/2012	30485646-6
עמותת מטב סיעוד וטיפול בקשישים ושירותי אומן - 87670						

גה שלי הייתה שהזמן הזה לא יקשה על דניאל. הוא מגיע אליי ברגל, למרות שזה רודש ממנו חצי שעה של הליכה. הצעתי לקנות לו אופניים אבל הוא לא רצה. הוא מקריב הרבה זמן ומאמץ עביר דנו".

הרשטיק מרגיש שהוא אינו אדם נזקק אלא אדם שצריך עזרה ולא מתבייש לבקש אותה. "כל חיי התפרנסתי בכבוד ומעולם לא ביקשתי צדקה. את מה שדניאל מעניק לי ולכלבים, כסף לא יכול לקנות. אני משתדל לתת לפרוייקט בחזרה, ובקב רוב אתרום גור כלבים במחיר מוזל לקשישה שהי מספר ימים אעבור ניתוח שצריך לשפר את מצב בריאותי. הבטחתי לעצמי שביום שאצליח ללכת לבה, אתגר ובאעניק לאחרים את מה שדניאל מעניק לי בשנים האחרונות".

ניסיון חיים ועצות טובות

מרלן כפיר (68), תושבת חולון, שיקמה כל-בים פצועים כל חייה. בבעלותה היו בתי גידול של כלבי אמסטף ורועה גרמני. לפני חמש שנים אימ-צה כלבה בשם באפי מצער בעלי החיים בתל-אביב. "תמיד היו לי כלבים", היא אומרת, "תמיד הייתה כלבים גדולים, אבל כשראיתי אותה היא הייתה רק בת שנתיים. היא זינקה על הרשת, הסתכלה לי בעיניים וקנתה אותי מיד. לא הייתי מסוגלת לה-

חבריה בגילך בדרך כלל עסוקים כבילויים עם בני גילם, לא בהתנדבות.

"זה התחיל כשהרגשתי צורך לתרום לקהילה ולעשות משהו עבור החברה, אבל היום זה כבר שונה. היחסים בינינו הפכו לחברות של ממש. אני תמיד צוחק, שאם הכלבים הם הנכדים של אמנו, אז בשבילי הם סוג של אחיינים. מזל שהם לא בני קשו דמי חנוכה בחג האחרון".

מרחב לימד את הרשטיק להשתמש במחשב ולהיכנס לפייסבוק ולסקייפ. בשעות הערב הם מתחרים זה בזה במשחקי מחשב דרך האינטרנט. "אני כבר מכיר את השעות שלו, יודע בדיוק מתי יש לו זמן פנוי, ותופס אותו למשחק מהיר", מספר הרשטיק, "אני יודע שהוא ילד עסוק, אבל הזמן שהוא תורם אצלי יוצר שינוי משמעותי. הוא מעניק לי חברה, ובגילי ובמצבי מדובר במצרך יקר ערך".

הכלבים לא גילו התנגדות כלפי המטפל החדש?

"ממש לא, להיפך. הם כלבים חברתיים, ברגע שהבינו שהוא כאן כדי לבלות איתם הם התמסו-רו לו. הכלבים האלה הם כמו הנכדים שלי, היה לי מאוד קשה לדעת שאני לא מסוגל להעניק להם את מה שהם זקוקים לו. בשנה שקדמה להגעתו של דניאל הם לא קיבלו מספיק סיבובים בחוץ, ואין לי ספק שזה פגע בהם. דניאל החזיר להם את השמחה. הטיוול שלהם איתו מרגיע אותם ומא-פשר לנו להמשיך לחיות ביחד בשלווה. הרא-

אמנון הרשטיק (63), פנסיונר מבת-ים, מגדל בביתו כלב וכלבה. לאחרונה המ-ליטה הכלבה ארבעה גורים, והשמחה, - כמו גם העבודה - רבה. "לי כבר קשה להתנייד ממקום למקום, ומי שנפגע אלה בעיקר לילה ופרודו", אומר הר-שטיק. "הם מאוד קטנים ואוהבים להת-רוץ. בהתחלה חיפשתי מישהו שייקח אותם לסיבוב בתשלום, אבל לא הייתי רגוע. כל מי שהי תעניין במשרה נראה לי צעיר מדי או לא מספיק אחראי. כשדניאל הגיע אליי, היה לי ברור שא-פשר לסמוך עליו. הוא לא בא להחתים כרטיס, באמת חשוב לו לעזור לי. שנים טיפלתי בכלבים בכוחות עצמי, לא היה לי קל לוותר על השלי-טה הזאת ולסמוך על מישהו אחר שישמור עליהם מכל רע".

דניאל מרחב (22) הגיע אל הרשטיק לפני שנתיים, במסגרת "חברים לעת זקנה", פרוייקט ייחודי באיזור השפלה, המפגיש בין קשישים, בעלי החיים שלהם, והמתנדבים המסייעים להם לטפל בהם. הידידות שצמחה בין השניים חרגה הרבה מעבר לשעות הנדרשות. "אני פשוט נהנה", אומר מרחב, "אני מוציא את הכלבים לסיבוב, כי אני יודע שהם מצפים לזה בקוצר רוח. אבל אחרי כך זה הזמן שלי ושל אמנון. אני עוזר לו מעט בעי בורות הבית ואנחנו מרברים, יוצאים לבתי-קפה ועושים סידורים יחד. בקרוב אוציא רישיון ואמנון יהיה המלווה שלי".

אמנון הרשטיק: "הכלבים הם כמו הנכדים שלי, היה לי קשה לדעת שאני לא מסוגל להעניק להם את מה שהם זקוקים לו. לפני שדניאל הגיע הם לא קיבלו מספיק סיבובים בחוץ, וזה פגע בהם. דניאל החזיר להם את השמחה"

26.86x36.52	32	56	עמוד	ידיעות חלון	20/01/2012	30485698-3
עמותת מטב טיעוד וטיפול בקשישים ושירותי אומן - 87670						

משפחה שכזאת.
אמנון הרשטיק,
רניאל מרחב,
לילה ופרודו

| חופית כהן || צילומים: קובי קואנקס, חופית כהן |

חבריים

חברות לא שגרתית נרקמת בין משתתפי הפרוייקט הייחודי "חבריים לעת זקנה": קשישים עם לב רחב ומעט כוח, בעלי החיים שלהם, והמתנדבים שמגיעים לטפל בכלבים ובחתולים ולהוציא אותם לטיול יומי | מהקשר המשולש הזה כולם יוצאים נשכרים | "את מה שהמתנדבים מעניקים לנו ולכלבים, כסף לא יכול לקנות"

נהנים מזן איכותי מר כפיה שי עסי ובאן

יש לו הרבה סבלנות". עסיף, חובב כלבים, לא יכול לגדל בכיתו כלב כי אין לו זמן לטפל בו. "מבחינתי הזמן עם באפי הוא תחליף זמני, עד שאמץ בעל-חיים משלי. אני בא לכאן עם הרבה כיף בלב, אני אוהב את באפי ואת מרלן. לצערי אין לי הרבה זמן פנוי, אבל בכל פעם שאני מגיע לכאן אנחנו יושבים ומדברים. היא אישה עם הרבה ניסיון חיים ועצות טובות. אין ספק שהיא מבינה כלבים, ואני לומד ממנה הרבה על הטיפול בהם".

גם עסיף ניסה ללמד את מרלן להשתמש במחשב, ולהפתעתו היא זו שלימדה אותו. "הייתי המום ממנה בהתחלה, היא מבינה בכל-כך הרבה נושאים. הזמן שלי איתן הפך לזמן איכות של שקט מהלי-מורים ומהלחץ בחוץ".

נשמע כאילו גם היא מתנדבת אצלך.
"אפשר להגדיר את זה ככה. אני לא מסתכל על זה כהתנדבות. מרלן ובאפי מעניקות לי בריוק כפי שאני מעניק להן. כשהאחייניות שלי באו לבקר הן מאוד רצו לפגוש את באפי, כנראה שדיברתי עליה הרבה. אני מאמין שחשוב שילדים יגדלו עם כל-בים, זה משפר את האישיות שלהם ותורם לכל המי-שפחה".

איך תסתדר בתקופת המבחנים?
"אני לא מאמין שזה יפריע לי. להיפך, כל סטודנט יודע שצריך לעשות הפסקה באמצע הלימודים כדי לרענן את הראש. לרעתי זמן איכות עם מרלן ובאפי זו הפסקה מצויינת".

גיד לה לא – ובו במקום לקחתי אותה הביתה. עכ"ש שתינו גרות כאן לבה. הילדים מבקרים הרבה אבל באפי היא השותפה שלי. עכשיו, כשאני מו-גבלת ופחות יוצאת מהבית, היא זו שמארחת לי להברה".

לפני כחצי שנה עברה כפיר תאונת רכבים. עד היום היא מתקשה להתהלך ונאלצת לשמור על בריאותה בקפידה. "פתאום יום אחד כבר לא הייתי מסוגלת לשטוף כלים, לסדר את הבית, ממש רבי-רים בטיסיות. כאב לי על באפי, בגלל שידעתי עד כמה היא אוהבה את הטיולים שלנו יחד. היו אני שים טובים שעזרו לי איתה, אבל היא הייתה זקור-קה ליותר מזה. הרגשתי שזה לא הוגן שהיא תשלם את מחיר המצב שלי. אם אני נאלצת להגביל את עצמי, זה לא אומר שגם היא חייבת להיות סגור-רה בבית כל היום. בהתחלה הלכתי עם מקל, אבל היה לי קשה. האדם היחיד ששיפר את מצבי היה שי. בזכותו אני כבר לא מוכרחה לצאת איתה כל יום לטיול. כשאנחנו יוצאות ביחד, זה נעשה בכיף ובלי לחץ".

שי עסיף (24), סטודנט למדעי המחשב במכון הטכנולוגי, מתנדב אצל מרלן במסגרת מילגה. "באפי מיר התאהבה בשי, היא הבינה שהוא כאן כדי לעזור לה", אומרת כפיר, "היא כלבה מיוחדת, והיא יודעת שכששי מגיע היא מקבלת זמן איכות, שהופך אותה לרגועה למשך שעות רבות. שי מק-סים. כשהוא הגיע הראיתי לו את המסלול הקבוע של באפי. היה לי קשה כי אני הולכת עם מקל, אבל

25.9x35.78	33	56	עמוד	ידיעות חולון	20/01/2012	30485854-7
עמותת מטב סיעוד וטיפול בקשישים ושירותי אומן - 87670						

"המתנדבים חייבים לאהוב בעלי חיים ובני אדם." נעמה הדר, ר' והחתולים

ר': "אני לא מסוגלת למסור אותם רק בגלל שקשה לי. לוותר עליהם זה כמו לוותר על עצמי, אדם מבחוץ לא יבין את זה. החתולים האלה הם התרופות שלי"

חברים

וזה שבקרום נצמיד לה מתנדב קבוע. חשוב לי לסייע לה, ולהראות לה שיש מי שרוצה לתרום לה, בדיוק כמו שהיא תורמת לחתולים שלה כל השנים. למרבה ההפתעה לא פעם היא זו שסייעה לי. היא קישה רה ביני לבין קשישות אחרות שצריכות סיוע, ולי מרה אותי תרופות סכתא לחתולים. היא אישה עם הרבה אהבה לבעלי חיים, וכבר התרגלתי לראות גורי חתולים פצועים ורעבים שהושארו לטיפול. היא כבר לא מסוגלת לטפל בחתולים כמו בעבר, ואין ספק שזה משפיע על מצב הרוח שלה. הסיוע שהיא מקבלת תורם גם לה וגם לחתולים, ככה הם ממשיכים לחיות בתנאים טובים ובריאים והיא לא נאלצת לוותר עליהם."

ר': "אני משתדלת לשמור על עצמי. אבל החתולים האלה הם החיים שלי, אני לא מסוגלת למסור אותם רק בגלל שקשה לי. לוותר עליהם זה כמו לוותר על עצמי, אדם מבחוץ לא יבין את זה. החתולים האלה הם התרופות שלי." ■

חברים לעת זקנה

פרוייקט "חברים לעת זקנה" מאפשר לקשישים לזכות בביקורי בית של מתנדבים המסייעים להם בכל ההיבטים של הטיפול בכלב: ליווי לביקור אצל הווטרינר, עזרה בטיפול בבית, טיולים יומיים, ובעיקר חברה לקשיש, תוך התייעצות או שיחה על החבר ההולך על ארבע. קשישים רבים מגדלים בעלי חיים, אך עם זקנתם הטיפול בו הופך למסובך וקשה. השירות מוצע דרך עמותת "מטב". נעמה הדר (29), תרפיסטית ומאלפת כלבי שירות, מרכזת את הפרוייקט. "התחלנו בירושלים לפני מספר שנים", היא מספרת, "לפני שנה החלטנו להביא אותו לאזור כדי לתת מענה לקשישים בחולון, בבתי-ים, ברמלה, בראשון-לציון וברחובות. היום אנחנו שואפים להפוך את הפרוייקט לארצי. אנחנו מנסים לתת מענה לכל פונה, גם אם הוא לא מתגורר באזור בו אנו פועלים. מאוד קשה לסרב לקשיש שמתקשה לטפל בחברו הטוב."

איך את מוצאת את הזמן?

"אני מתאימה את המתנדבים לצורך של הקשישים. זה ממש סוג של שידוך. בגיל מבוגר אנשים רבים הופכים ליותר קפדניים, לכן חשוב לי שמי שמתחייב כלפי קשיש יעמוד במילה שלו. המתנדבים שלנו חייבים לאהוב בעלי חיים ובני אדם, זו עבודה שדורשת הרבה יכולת אנושית. אף-אחד לא בא כדי להחתיים כרטיס. חלק מהתפקיד של המתנדב זה לזהות את המצוקות של הקשיש ולעודדן אותי על-מנת שאוכל לתת לו מענה טוב יותר. מהות הפרוייקט לא מסתיימת בסיבוב של 20 דקות. זה הרבה מעבר לזה. זו היכולת להעניק לאדם שכל חייו טיפל וטיפח אחרים, ועכשיו אנחנו כחברה צריכים להחזיר לו בתמורה."

20 שנה בשירות החתולים

ר' (68), תושבת רחובות, מעידה על עצמה שיש לה לב גדול אבל מעט מאוד כוח. כדירתה היא מטפלת בשמונה חתולים ומאכילה עשרת חתולי רחוב, מה שיוצר בעיות עם השכנים (ובשל כך ביקשה להישאר בעילום שם). "לפני מספר שנים שיפצו את הבניין הסמוך לשלי. העבודות במקום פגעו בחתולים רבים ואני אימצתי כמה מהם. תמיד אהבתי חתולים, אבל לראות גורים פצועים שבר לי את הלב והחלטתי להקדיש להם את מירב זמני וכספי. השנים עברו, ואני חליתי, והטיפול בחתולים דרש ממני הרבה כוחות וכספים שאין לי. לפני שפגשתי את נעמה הייתי מיואשת. מבחינתי הגעתי לקצה היכולת שלי. המפגש עם נעמה שינה הכל. היא גיישה לי שיש תקווה ושיש אנשים שבאמת פועלים על-מנת לסייע לזולת."

כשר' מחליטה לאמץ חתול היא לא מתעניינת כזו או בגון הפרווה שלו. רוב החתולים שהיא מטפלת בהם סובלים מבעיות בריאות, מדלקות עיניים ומצליעות. הם מגיעים אליה לאחר שסביבם לו מהונחה, מרעב ומהתעללות. ר' משקמת אותם, רוכשת להם תרופות, ומלמדת אותם כיצד להסתדר עם חתולים אחרים ועם בני אדם. היא מעניקה סיוע לחתולים כבר 20 שנה, אך השנים שעברו השאירו אותה חולה ותשושה. על הפרוייקט שמעה דרך הרדיו, ומאו היא מקבלת סיוע צמוד מנעמה הדר (29), רכזת המיזם. זו מקפידה לשלוח אליה מתנדבים רבים, אך מאחר והיא מתקשה בינתיים למצוא לה מתנדב קבוע, לקחה על עצמה להתנדב אצלה. "נעמה רואגת לי לתרומות של עיתונים, לאוכל לחתולים, ולאנשים טובים שיעזרו לי בטיפול בחתולים בבית ובהאכלת חתולי הרחוב. אבל הכי חשוב, היא החזירה אותי לחיים. לא היה לי נעים שהיא תראה אותי מוזנחת אז הייתי מתייפה לכי בודה. בזכותה התחלתי להתאפר ולצבוע את השיער, כיוון שהיום יש לי למי לחכות בכל יום. ביום שהיא לא באה היא תמיד תזכור להתקשר ולשאל לשלומי."

נעמה, איך את מוצאת את הזמן?

"במקרה של ר' אין צורך במתנדב שיבוא בשעה קבועה להוציא את בעל החיים לסיבוב. היא צריכה יותר סיוע בהחלפת עיתונים, בקניית תרופות וביעור בבית. דווקא זה שאני לא צריכה מתנדב בשעות קבועות מקשה עליי למצוא לה מישהו מתאים. תמיד יש אנשים אכפתיים שבאים לעזור, ואני מק"

מרלן: "היו אנשים טובים שעזרו לי, אבל באפי הייתה זקוקה ליותר מזה. הרגשתי שזה לא הוגן שהיא תשלם את מחיר המצב שלי. אם אני נאלצת להגביל את עצמי, זה לא אומר שגם היא חייבת להיות סגורה בבית כל היום"